

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν οι Αθίναί.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ρυθμός τήν έθνομάτα
κι' όσα έγω έπινάδα
Συνοδηγός ήδ έβγαμει
καί 'στών Αθίνων τήν πόλιν
καί εις τήν Έλλάδα όλην
Συνοδηγή γιά κάθε χρόνο

— μόνον με φρά ή θύγαίν,
— κι' όποτε μου κατεβαίνει.
— γιατί λευκά δέν έγομα,
— και εις τήν άλλοδαπίν,
— έβγαυ νόμα κι' ένροπίν,
— φράγα δωδεκα και μόνου.

γιά τή ένα όμοια μέρη
Κι' ένα φύλλο έν κρατή,
κι' όσηος τόν καρψ δέν δίδει
Γράμμακα και συνοδημαί
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— δεκαπέντε και 'στό χέρ,
— έβγαυ συνοδημότης,
— θά τόν φρά μαύρο φιδί,
— άπ' εύθείας πρós έμέ,
— κάθε φύλλο με δεκάρα.

Σελτεμβρίου δωδεκάτη
και τελειοποιεί τή σαράτι.

Τρακόσα έννενήντα και με όκτώ όκόμα,
ό Φασουλής άθίνας τής έξοχής τή δωμα.

Έπινόδος του Φασουλή, του συγκινηστές προκαλεί.

(Ό Περικλής εξίρχεται με άλλων Περικλίτων
και δίχεται μετά πομπής και λόγων εξαίρετων
τόν Φασουλή τόν ήρωα, πού με' εσύμμενον ψυχήν
ήγυρος φαιμελικώς από τήν έξοχήν.

(Τήν παλαιάν φίλιαν των εις τούτον ένθυμίζει
και τόν φίλει και τόν φίλει και όσάλα τόν γιμίζει.
ένα πρós έν' άσπαζεται και όλα τή μαρά του,
μέ διαγύσεις τρωπιδάς άκούει κι' ή κυρά του,
μέ μάλλον πόθον τέ κι' αύτή πρós άσπαζόν, τού δείχνει,
ό δέ Όθίλλος Φασουλής λέξη ματιά τής ρίχνει.

(Θωπέας δίχεται πολλές κι' ό Γκιουλ, όρωπός σκύλος,
πιστός φρουρός του Φασουλή κι' άχώρητος του φίλες,
κι' ένψ πηδ με τής σάρας κουνήματα ποικιλια
τήν προσοχήν του έπιστφ έγκυμονούσα σκύλα).

Π. Άγαπητή μου Φασουλή, δέν ξέρεις πώς έγάργα...
δέν ξέρεις τί αισθανόμαί σαν βλώπο, μπυλιόδαν,
και οι και τή μευρίλιχ σου, πού πάντα κοκκλιάρικα
ή τσή καλοπείρακις τής έξοχής τή κάνει.
Πραγματικώς τή Μόν - Ρεπό σ' ώφελισσε πολύ

και σαν Άράπη έβγαυ με μαύρα μαύρα φρούδα,
άλλ' όμως με συγκινησίν κυττάζω, Φασουλή,
πώς και τού Γκιουλ τού σκύλου σου μετρούνται τή παγίδια.
Έσύ 'στών κόμον έντοχης χαμοθεύ προστάτου
και σύρις ύπηρετριών και σκύλων θεραπειας,
κι' όταν κανένας σι ιδή φαιμελικώς 'μπροστά του
λαμβάν' ιδέαν άμυδράν περι χρεωκοπίας,
πρós πάντων όταν, Φασουλή, γυρίης έδώ πέρα
από τόν ύγιεστατον τής έξοχής άίρα.

Φ. Άγαπητή μου Περικλή με τό βάρυ σπλιάρι
δίξου θερμά φιλήματα φιλάτου κοκκλιάρη.
Έκλυδοπισθόν με δεινάς έπίτος τρικυμίας
κι' έκάθικα 'στό Φάλλρον ώσαν Περίμας,
κι' ήθρήνησα φαιμελικώς και παρά τόν πόντον
έν τή μνησθίνα, Περικλή, τών έσπεριμένον σύντων.

Όϊτε τό οϊκτρότατον τών χρωγάρων όμα,
μή με' έκλαμβάνετε σιάν, πού έσχιών τού άνιμα.
Άγρία μόν ή ύψις μου και ό χιτών μου κίλλας,
μέ κρύπτει πλέον μελανός ή τσίτη μου θυλλας.
Πεντακοσίον στερηθείς όραγμών και περιπλιόν
δέν έπαυσα νυχθημερόν μευρολογόν και κλαίον.

και αναθήματα πολλά της τύχης παρελθόντα
 κι' ως Τραπεζίτης Φαληρέας στο Φάληρον 'φαλήρησα.
 Οι άρχοντες χρωμάραρον μ' ήφαινο το πλάσι,
 ακούσας δι εις τόν νερόν τής κινάτης θαλάσσης,
 πώς κατακαθίσμα χρυσού εύρισκται κι' άργύρου
 εύθις νερόν θαλάσσιον ήπρησεν τού Φαλήρου,
 μήπως μ' αυτήν τήν μέθοδον τής πεντακασίας βγαλώ
 και μ' ύνειρον τόν ειστρόν μου ήπάλησσα γλυκύ,
 αλλά με τήν ανάλυσιν δέν ήπρησεν τίποτ' άλλο
 παρ' όσαις βρωμαίς άρσησαν οι στόλ' οι 'Αγγλικοί.

Τού κόσμου τά χρωμάραγα ήλάττιζα ως ρέκη
 κι' ήμπερός μου έτραχε βολός ο Τίγρης κι' ο Εύφρατης,
 ως ότου πη ή Φασουλή μ' ήπρησεν στο Λουτραίκι
 να κάμη κάμποσα λουτρά κι' άρρωστα νερά ήπρη.
 Είς τούτον δι τόν μάκαρα κι' εύλογημένον τόπον
 συντάγματα και στρατιαι κέρων και κωνόπων
 μόλις ήπρησαν μυρωδιά τών 'Αθηνών τού θρέμμα
 ήρροσησαν άρχόταγοι τού κωνού μου αιμα,
 ήγώ δι βλήπων άρειώδω τού αίμα μου να ρήν,
 ώ χρόνοι σεις, άνίκαρξα, εύτυχιδών ώραισι,
 τούτο έστι τού αίμα μου, που πίνουσι οι κερίοι,
 τούτο έστι, που τού ρουφού τής Λόντρας οι 'Εβραίοι.
 Τό πνεύμα και τήν πρόσδον των νεωτέρων χρόνων
 'στό μέρος τούτο ήπρησε κι' ήγώ κι' ή πέριδά μου,
 κι' ήπρησαν μονημερίς μ' ένα λουτρό και μόνον
 τής Φασουλίνας τά νερά κι' άρχισαν τά 'δικά μου.
 Ως έβω μάς έξιβγαλε κάθε κερσίς και σκύνια
 κι' ήγώ που με ώφελειαν ήπιστορημα διπλήν
 εις όσους με ήρώτησαν γνωστούς και άγνωστούς ήπα
 πώς ου παντός 'στην Κόρινθον και 'στό Λουτραίκι πλείν.

Και τότε 'ήγινετο βοή και χηλασμός Κυρίου
 για τού τοκομερίδιον θερρόν του Σεπτεμβρίου,
 κι' δι' ή αντίπολιτευσίς, κι' ή μείζων κι' ή έλάσσων,
 μετά φωνών σπαρτακτικιών και έθρων άντιθέσεων
 ήσάλτις πώς άφικται τού κράτος τά κορδόνια
 κι' άράν δι' όνεμα Θεού προφθασιτε γειτόνι.
 'Αλλ' όταν 'στην Φαληρικήν άντικρυα πλατείαν
 τών κορδομένων Υπουργών τήν άριστοκρατίαν
 κατόπιν τόσων σάψισαν, κακουχιών και μόχθων
 ών γλυκανοανυρετίεται 'στόν κύματος τόν ρόχθον,
 όταν τής Κυβερήσεως εκύτταζα τά μέλη
 πώς δέν τους κάθε τέσσαρα, πώς όραμί δέν τους μέλει,
 κι' ο Θεοτόκης έπαίξι μενά ζυγα φιστικιά
 φαρδύς πλατύς έξήπλωσα 'στis άμμουθεις τά φύκια,
 κι' έσα για λίστα φώναζα, θά πληρωθώ και τούτο,
 φέρτε φιστικιά, βρέ παιδιά, κι' άς παιξη τού λαγούτο.

Και τότε θεός όνειρος, βρέ Περικλή, μ' ήρπην,
 ήλιε και μουσε ή πατρις ετι στέκει, μεγελιδάνη ;
 Δέν βλέπεις πώς με όικανα κουνόνη κουνόγησι ;
 στο μια κουταλιά νερό δέν πρέπει να πιυγούσι ;
 Πάρ' ένα όισκο 'γρηγορα 'στό χίρι με καρδιά,
 κι' ένα μπουκαλι φαρραυρι γεμάτο μυρωδιά,
 κι' όπως πολλοί ήπιστροποι 'στας 'Εκκλησίας βγαίνου
 τάς ήπισήμιους έστράς με όισκουσ προή βράζο, κι'
 ήνθ' τους ήνερίτας των μ' άνθονο τούς ραίνου
 βοήθειά σας, κύριε, τους λίνε, για τού λάδι,
 έτσι και σύ, βρέ Φασουλή, που είσαι μαλαγάνα,
 πάρε τήν κάθε γετονιά τών 'Αθηνών παγάνια,
 και ρόντιξίς και φώναξίς αάν πατριώταις είσιθε
 δούτες τής Ψωροκάστενας αυτό που προαιρείσθε.

Κι' ήγώ άμίσιως μία και δύο εις τόν Σκουλούδη 'πήγα,
 κτυπά δι τόν ήζώρικσα κι' εύτυχώς 'στό σπήτι του τόν 'βρίσκω
 άφου δι τόν ήζώρικσα εις τήν σιάν τού Ρήγα
 μισό εκατομμύριο μου έρριξε 'στόν όισκο.
 Κατόπιν τρίχου 'στον Συγγρηό καταβουσιασμένος,
 βοήθειά σας, κύρ Συγγρη, τού λέγω διακρυσιμένος,
 κι' έκαινοι ο έχθρόντορ γυθός μεγάλον πόνον δείχνει
 κι' ένα εκατομμύριο αύτοστυγμει μου ρίχνει,
 και τότε 'ήγώ δέν 'κράττασα κι' ήμπερός τού γονατίξω
 και μ' ήθονο άνθονορ τής Χίου τόν ραντίξω,
 και τίλος πάντων, κύριε, να μήν πολυλογώ
 ένα παληρομόνορραγκο ήπρόσπερα κι' ήγώ.
 Να τού τοκομερίδιον εις τόν Τρικουπήν ήπα
 κι' άμίσιως στείλε το 'στόν Γίψ, αυτόν τόν 'Αγγλον γύπα,
 κι' εν σιζήτησις ήγιναν για τούτο παραλαβή
 τού 'μαζώζα ρερεντόν, και σύ μελάν λαβή.

Και τώρα, φίλοι κύριε, θερμώς παρακαλώ,
 εν ήλιως λόγια θέλιτε τού κράτους τού καλό,
 όλοι μαζή και χωριστά καθένας με φανέρι
 για τού τοκομερίδιον να 'βγούμι τού Γενάρη.
 Σύρτε οι κάθε μαγαζιά, οι κάθε καφφενί,
 άπ' όποιον άνταμόνετε ζητείτε ρερενί,
 τάς πληρωμάς από κοινού μη λέγετε δυσκόλους,
 πρέπει να μάθη, κύριε, κι' ο 'Ελλην να πληρώνη,
 εν θέλιτε να δείξωμεν και 'στόν Μπολιέ κι' εις όλους
 πώς ήγουμε χαροδίε και μάπρματ' ότην Κορώνη.

'Ενθ' ό 'ήρέμβαζα σκυρτός 'στην παραθαλάσσιαν
 κι' εις κόσμους έθουσα χρυσούς με πλάνον φαντασίαν
 και άλλος θεός όνειρος, βρέ Περικλή, μ' ήρπην,
 είδα καθένας να φορη μπροτόπλακο στεράνι,
 και γύρω μου αών νάκουσα πώς τών Ρωμηών ο τόπος
 άνεκυρήτρη πανταχού μευροφιλής χρωκόπος,
 και δι' αυτό τού γεγονός ήθάχουαν τά πλήθη,
 σημαίαι δ' εκυμάτιζαν εις τάς πνοάς τής αύρας,
 και συμπαίν τού 'Ελληνικόν εν βίβη προεκλήθη
 να έστράση τού συμβάν ως έστρη τής Λαύρας.

Και ρήτορες ήκούοντο και μαινομένους στήσι
 και μουσική με βύμθερα και φρούγαλχορον άντήγι :
 ροζέτι 'στην 'Ανατολή, 'στόν Ηνίοδο ζημερόνι,
 μούρ' είναι νύκτα 'στά βουνά κι' ο 'Ελλην δέν πληρόνι.
 Κονοκάρδια άσπρατα είλιπα τά στήθη ήγουν δια
 και μπύμι και μπουδι άδίκασκα βροντούσαν πυροβόλα,
 κι' έκαινοι που δέν τάκουαν βαστούσαν τήν κοιλιά των
 κι' έκαινοι όπου τάκουαν τραδούσαν τά μαλλιά των.
 Και να χορός 'στ' 'Ανάκτορα και φωταφίαι τόσας
 κι' ήσπρωγνυτο οι χορευταί, πατιές με και πατά σε,
 προσήθον δι 'στόν ευαγή τού Βασιλέως είαν
 και μαζέωνς κι' ήλάσσονες μερίδες τής Βουλής
 κι' οι Αήμαρχοι μετά ληφτών και ληστοφοβιδών
 κι' ο Παππηκκριτούσπουλος ; κι' ο λήσταρχος Τσουλιές.

Όχι 'ήτον όμως έσπυσαν εις τόν χορόν προθύμως
 κι' οι Πρέσβεις των Δυνάμεων, κληθέντες ήπισήμως,
 κι' ήπρόνον πώς τού γεγονός τού λέγα κατορθώθη
 κι' έξεπληρώθησαν 'φίλοι τού Καραπάνου πόθι.
 Με τούτους προσεκλήθησαν κι' ο Γίψ και τρεις 'Εγγλέζοι
 τά ψίχουλα τού γεμάτους με τρόπο να μαζέψου,

κι' ἐκάθισαν ἀγωνισταὶ μεγάλοι 'ὅτ' τραπέζι,
αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίσθηκαν γὰρ νὰ μὰς μουφλοῦ, θύουν·
ὁ δὲ Τσουλιῆς ὅσον ἔβριε ἀπὸ συμπόσιων τάχα
τὸ ἔστρωσε 'ὅτ' κλέπτικο μὴ τὴν βαρεὶα τοῦ κάπα :
« Παιδιά μ' ὅσον θέλτε λιβεναῖα κ' κλέπτικα νὰ γενεῖτε
τὸν Παππακυριόπουλο, ρωτήστε κι' ἐμένα, νὰ
καὶ τότε κανονιέρηδες βαρβατοὶ θὰ φανίτε
καὶ μήτε θὰ πληρώνετε κουσῖνοι οἱ κανίνα. »
Κι' ἐμπῆκαν ὅλοι 'ὅτ' χερσὶ κι' ἐγὼ ἔπιτρα φόρα
χωρὶς 'ὅτ'ὼν κύριον Τσουλιῆν κανεὶς νὰ μὲ συστήσῃ,
κι' ἤκευθη θνάβειν φωνὴ πῶς πάντοτε καὶ τῶρα
ἢ κλεψτουριὰ πρῶρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Μεγαλοσταύρους ἔδωσαν εἰς πάντα κλέπτην ὄσιν
κι' εἰς ὄσους ἔθραυσαν μὲ θησαυρὸν δημόσιον,
κι' ἐγύρισθη Μεγαλόσταυρος ὁ καθεὶς παστορικός,
καὶ ὀριώσθη κι' ὁ Τσουλιῆς Ταμίας Κεντρικός.
Παππάδων ράσπα 'φόρεσαν κι' εἰς μερικὸν ὄσιν
καὶ τίλος ἐπαπαλειψάν μὲ τραγικῶν μουντζουραῖς
ἐκείνους ποὺ τοὺς κ'άπνισιν νὰ κάνουν τοὺς τιμίους
κι' ἐσέκαζαν ἀπὸ 'ντροπὴ τῆς ἐντιμίας των μούραϊς,
κι' οἱ βλάκει οἱ ἐνάρετοι ἐπύουνο δειμίαι
κι' ὄρεσι, τοὺς φώναζαν παντοῦ, τιμὴ μουντζουρωμένη.

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος, βρὶ Περικλῆ, μ' ἐφάνη
πῶς ἢ Χολέρα ἔβριε μὲ κωπερὸ ὄρεπκι,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα : ἀποσφαλῆς κυρία τῶν νιτέρων,
ποὺ φέρεσι ἐπανόστασι 'σὰς χώρας τῶν ἐντέρων,
πρὸς σέ δὲ τῶρα τοῦ παντός ἡ προσοχὴ ἐστράφη,
ἀκόμη πῶς δὲν ἤλθατε 'ὅτ' ἀκλασικὴ ἰδιόκη ; »
Κι' ἐκίνη μού ἀπάντησε : ἐδὲν ἤλλα, μπουνταλαῶ,
γὰρ μὲγάλως εἰδομαὶ τὰ γένεια τοῦ Μιλά :
ἄλλ' ὅταν καθαρίσετε καλά καλὰ τοὺς δρόμους
καὶ τὴματα κι' οἰκόπεδα καὶ βούρκοις κι' ὑπόνομους,
ὅταν παντοῦ θὰ ὀσφρανωθῶ τὴν τὸ ρυτικὸν
καὶ κάλι τὸ λεγόμενον ὑπερμαγγανικόν,
τότε κι' ἐγὼ ἡ ἔσπερινα καὶ τῆς κοιλίας χαλάστρα
θὰ γύσω καὶ 'σὰς εἶδες σας τὸ σωμαθὸς μου χρώμα,
ματὶ καὶ σὺς γνωρίζετε πῶς ἡ 'δικὴ σας πάστρα
γὰρ μίαν θάνατι πάντοτε ἡ καλλιτέρα βρώμα. »

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος μ' ἐφάνη, Περικλίτῳ,
πῶς 'ὅτ' Πανεπιστήμιον, ποὺ βγαλεῖ τοὺς φωστῆρας,
εἰ ρωτήται μὲ ῥόπαλο, πιστοὶ καὶ σιτίλοι
ῥύουνο κατὰ τελῶν εἰς τὸν Σχολὸν τὰς θύρας.
Κι' ἄγων συνήθη κρατερὸς κι' ἐκ τοῦ συσταδίου μάχη
κι' ἰλλύου ὀεινὸ τὸ φλογερό Κεμὶν νὰ καψῇ,
ἢ Πατριάρχης μ' ἀμάτα πολεμιστῶν ἑβραῖα
καὶ πίντε βόλια 'σφουρίζαν 'στ' αὐτὰ τοῦ Κοραῆ,
ἢ ὁ Κοραῆς 'ζωντανεῖσι κι' ἐφίλιος 'εν χερσῇ :
ἐμοὶ Πανεπιστήμιον καὶ τοῦτο μὲ φεραῖ :
Κατέβη δὲ λυσικκοφὸς καὶ τοῦ Διῶς ἡ κόρη
κι' ἔσπασε 'σὰ κεράλια των τὴλόχρωσῶ τῆς ὀδού,
κι' ἔταξε τὸν Ἀπόλλωνα φρουρὸν πρὸ τοῦ Ταμεῖου
κι' ὄλας τὰς πύλας ἔκλεισε τοῦ Πανεπιστημίου.
Κι' ἐνόσω δὲν ἐπλέγετο τὸ φλογερό Κεμὶν
τὸν κόσμο δὲν ἐτρόμαζαν συγχὸν πολίμων δράματα,
κι' ἐπύουνο κι' οἱ πετινοὶ κατὰκλειστοὶ νὰ μείνῃ
νὰ μὴν παραφορτώωνται 'στὴ ράχη των τὰ γράμματα.

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος μ' ἐφάνη ἓνα βράδον
πῶς ἔλαμπε 'ὅτ' Φαλῆρον ἠλεκτρικὸν σκοτάδι

καὶ κάπου κάπου ἀναβαν ρετιναίαι καὶ δεθὶ
κι' δὲν 'μποροῦσε ἄνθρωπος τὴ μύτη του νὰ 'δῇ.
'Εγὼ δ' ἐγὼ ἀμύληξα πρὸς τῶστρα τοῦ ἀπείρου
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ μ' ἰθαύματον τὸ σκότος τοῦ Φαλῆρου,
ἰδοὺ πρὸς τοὺ ὀρίζοντες τὰ τέσσαρα σημεῖα
γλώσσαι πυρὸς ἀνήγουντο κατὰ τοὺς οὐρανούς
κι' ἐγύρισαν κι' ἐνόωντο κι' ὡς γλώσσα ἴσαν μία
κι' ἐτρέμαζι κι' ἐξίστατο τῶν θιαστῶν ὄσιν.
Καὶ καθὲ ὄσος ἔμεινε ξηρὸν καὶ γυμνωμένον
καὶ τότε φίδια πᾶμπολλα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
ἐκ τῶν ὄσων ἐξώρμησαν τῶν καταπλεγόμενων
καὶ μὲς 'ὅτ' ἀσπίτη 'τρέψωσαν καὶ δὲν ἐφῆκαν γάλα.
Πολλοὶ κατίπισαν νεκροὶ ἐκ τῆς κακίους 'ζήτησι,
μὲ πίντε τρούμπαισι φεγγεῖ ὁ καθεὶς πυροσβέστης,
κι' ἔδαμεν φῶς 'ὅτ' ἀπλάγα κι' ὄστη ἀερογυμναστικῆ,
κι' ἐγὼ στιγμή δὲν ἔπαυα τριγῆτος νὰ διώκω
τῆς σαύρας καὶ τῆς ἔχεντρας καὶ τῆς δοντρογυμναστικῆς,
ὡς ὄσου πλὴν ἡ Ἑλλάς ἐπὶ ὄλην ὄσιν,
κι' ὄταν λαμπρῶς ἐξήστραψι καὶ καταεργασθείαι
τῶν φῶτων ἡ σπητὴ κοίτης κι' εὐδαίμων Χαναναία,
σὺν Νέρων ἐσοῦζε κι' ἐγὼ ἀκατοπερῶσος ὄλη,
μήπως ἀπὸ τὴν τέρρα σου σπορὰ φυτρώσῃ νεά. »

Καὶ νὰ ὁ μίγας Μωῦσῆς ἐπρόβαλε καρδί
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα : ἐδὲν μού λὲς ἀλλήθεις, Μωῦσῆ,
ἐκίαιτο πραγματικῶς καὶ ἡ 'δικὴ σου βάτος
καθὼς αὐτὸ τὸ εὐφλεκτόν τῆς Ρωμαιοῦς κράτος ;
Εἶδες φωτὰ καθὼς αὐτὴν ; . . . ἀμμ' ὄε ; ἂν ἔχῃς τύχη . . .
ὄλους ἐμείσε σας παιζοῦμαι μὲ τὸ μικρὸ καὶ νιγί.
Σὺν κουτωμῆσι φαιναίαι πῶς εἶσαι, Μωῦσῆ,
καὶ τῶρα ξεροφῶσσο μὲ παρακλόδι καὶ σὺ. »
Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, μὲ γλώσσον κωπερῶν
καὶ τὸν ἐξεσπρονόμισα 'στὴν πάντομον περῶν,
κι' αὐτὸς ποὺ δὲν τὸν ἴδετε τὸ πῦρ τῆς πάλαι βᾶτου
εὐθὺς σὺν ἀραπόσταρο ἐφῆθη τοῦ γ α λ ε τ ο υ.

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος... τὸν καρχάρην εἶδα,
ποὺ τὸν ἱεροπολιτάρχον καταπίε 'στὴν Χαλκίδα.
Τὸ φεβρον σκυλόφαρον κι' ἐκ τοῦ Φαλῆρου 'πέρασε
καὶ τοῦ πλοιάρχου τὸ κορμὶ 'στὴν ἀμμουριὰ τοῦ ἔρασε,
κι' ἀφού τὸν ἐξανάγκασε κατὰ τὸ ἀερογυμνὸν
πρὸς τὴν Χαλκίδα 'τράβηξε γιὰ νὰ τὸ ξαναβγάλῃ.
Κι' ὁ πλοίαρχος τριήμερος ἐξείκοντος ἀνεστήθη,
μ' ἐφάνη ὄμως ἐπειτα πῶς ἰδολογνήθη,
μὰ πάλιν νάτος ζωντανεῖς... βρυκόλεξ θηριώδης...
'ζωντανεῖσι μ' ἀπέθικαι σὺν Ροκαμβόλ μυθώδης...
Κανίνας δὲν ἐμύρπεσε πῶς 'πίθανι νὰ μάθῃ,
ὡς ὄσου ἀπερῶσαι συμφῶρησι νὰ πάθῃ,
καὶ τίλος κατακίφαλα βουτῆ μὲς 'ὅτ'ὼν γιολό,
καὶ τοῦθιαι μὲ συμφῶρησι καὶ πάει 'ὅτ'ὸ καλὸ.

'Ἄλλ' ὄμως, φίλοι, ἐρχομαι μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
αὐτὰ ποὺ ἐξιστόμισα κι' ὡς ὄνειρα τὰ εἶδα
πῶς θὰ τὰ 'δῶ καὶ ζυπνητὸς ἐμπρός μου ζωντανὴ
κι' ἐγὼ καὶ σὺ θὰ στήσασιν λημέρι 'σὰ βουὰ.
Πᾶσι σ' ἀπάντησι σπηλιαῖς, ποὺ μάτι δὲν μὰς βλέπει,
ποὺ νὰ σιμῶσῃ σμιζέται πατάμων πούλι,
ἀφού δ' ὁ λητοάρχος Τσουλιῆς προπαῖων δάφνας φέπει
δευτεὶ νὰ προσκυνήσωμεν τὸ φεῖσι τοῦ Τσουλιῆ,
τοῦ Βασιλείου τῶν βουνῶν καὶ πάσης Θεσσαλίας,
ποὺ 'στούς κειροὺς μὰς ἔφερε τῆς παλαιῆς εὐκλείας.